

Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

► **B**

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 94/19/EY,
annettu 30 päivänä toukokuuta 1994,
talletusten vakuusjärjestelmistä
(EYVL L 135, 31.5.1994, s. 1)

Muutettu:

► **M1**

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/1/EY, annettu 9 päivänä maaliskuuta 2005

	virallinen lehti		
N:o	sivu	päivämäärä	
L 79	9	24.3.2005	

**EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 94/
19/EY,**

annettu 30 päivänä toukokuuta 1994,

talletusten vakuusjärjestelmistä

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka
ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti
sen 57 artiklan 2 kohdan ensimmäisen ja kolmannen virkkeen,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

toimivat perustamissopimuksen 189 b artiklassa määrättyä menettelyä
noudattaen ⁽³⁾

sekä katsovat, että

perustamissopimuksen tavoitteiden mukaisesti olisi edistettävä luottolaitosten toiminnan yhdenmukaista kehitystä koko yhteisössä poistamalla kaikki sijoittautumisvapauden ja rahoituspalvelujen tarjoamisen vapauden rajoitukset vahvistamalla samalla pankkijärjestelmän vakautta ja tallettajien turvaa,

samalla kun poistetaan luottolaitosten toiminnanrajoitukset, on suotavaa ottaa huomioon tilanne, joka saattaa aiheutua, jos luottolaitoksen, jolla on sivukonttoreita muissa jäsenvaltioissa, talletuksia ei kyetä maksamaan; on välttämätöntä, että talletusten yhdenmukaistettu vähimmäistaso varmistetaan riippumatta siitä, missä talletukset sijaitsevat yhteisössä; tämä talletusten turvaaminen on yhtä tärkeää kuin vakavaraisuussäännöt yhtenäisten pankkimarkkinoiden saavuttamiseksi,

maksukyvyttömyyden luottolaitosta suljettaessa on muussa jäsenvaltiossa kuin luottolaitoksen kotipaikassa sijaitsevien sivukonttoreiden tallettajat turvattava samalla talletusten vakuusjärjestelmällä kuin laitoksen muut tallettajat,

kuluilla, jotka luottolaitoksille aiheutuvat osallistumisesta vakuusjärjestelmään, ei ole yhteyttä kuluihin, jotka aiheutuisivat laajamittaisen pankkitalletusten irtisanomisen vuoksi sekä vaikeuksissa olevasta luottolaitoksesta että terveistä luottolaitoksista seurauksena tallettajien pankkijärjestelmään kohdistuvan luottamuksen menettämisestä,

talletusten vakuusjärjestelmien käyttöönotosta yhteisössä 22 päivänä joulukuuta 1986 annetun komission suosituksen 87/63/ETY ⁽⁴⁾ seurauksena toteutetuilla jäsenvaltioiden toimilla ei ole voitu täysin saavuttaa toivottua tulosta; tämä tilanne saattaa osoittautua vahingolliseksi sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle,

luottolaitosten liiketoiminnan aloittamiseen ja harjoittamiseen liittyvien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta ja direktiivin 77/780/ETY muuttamisesta 15 päivänä joulukuuta 1989 annettua toista neuvoston direktiiviä 89/646/ETY ⁽⁵⁾, jossa säädetään luottolaitosten yhteisestä toimilupajärjestelmästä ja kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten suorittamasta valvonnasta, sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 1993,

sivukonttoreiden toimilupavaatimusten poistaminen vastaanottavassa jäsenvaltiossa, koska myönnetty yhteinen toimilupa on voimassa koko yhteisössä ja koska kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset valvovat niiden maksukykyä, on perusteena sille, että yksi vakuusjärjestelmä turvaa kaikki yhteisössä perustetut saman luottolaitoksen sivukonttorit; tänä järjestelmänä voi olla ainoastaan se, joka on

⁽¹⁾ EYVL N:o C 163, 30.6.1992, s. 6 EYVL N:o C 178, 30.6.1993, s. 14

⁽²⁾ EYVL N:o C 332, 16.12.1992, s. 13

⁽³⁾ EYVL N:o C 115, 26.4.1993, s. 96, ja Euroopan parlamentin 9 päivänä maaliskuuta 1994 tekemä päätös (EYVL N:o C 91, 28.3.1994).

⁽⁴⁾ EYVL N:o C 115, 26.4.1993, s. 96, ja Euroopan parlamentin 9 päivänä maaliskuuta 1994 tekemä päätös (EYVL N:o C 91, 28.3.1994).

⁽⁵⁾ EYVL Nro L 33, 4.2.1987, s. 16

▼B

tällaisten laitosten osalta voimassa siinä jäsenvaltiossa, jossa sen kotipaikka sijaitsee, erityisesti koska sivukonttorin maksukyvyn valvonnan ja sen talletusten vakuusjärjestelmään kuulumisen välillä on yhteys,

yhdenmukaistamisen on rajoitettava talletusten vakuusjärjestelmien keskeisiin tekijöihin ja sen on varmistettava vakuuksien maksaminen mahdollisimman nopeasti yhdenmukaistetun vähimmäistason perusteella,

talletusten vakuusjärjestelmien on toimittava heti, kun talletuksia ei kyetä maksamaan,

on suotavaa jättää järjestelmän ulkopuolelle erityisesti luottolaitosten omissa nimissään ja omaan lukuunsa tekemät talletukset; tämä ei välttämättä vaikuta vakuusjärjestelmän oikeuksiin toteuttaa tarvittavat toimenpiteet vaikeuksissa olevan luottolaitoksen pelastamiseksi,

talletusten vakuusjärjestelmien yhdenmukaistaminen yhteisössä ei sinänsä kyseenalaista sellaisten nykyisten luottolaitosten turvaamiseksi tarkoitettujen järjestelmien olemassaoloa, jotka takaavat erityisesti luottolaitosten maksukyvyn ja -valmiuden, sen välttämiseksi, että näihin laitoksiin tehtyjä talletuksia, mukaan lukien toiseen jäsenvaltioon perustettuihin sivukonttoreihin, ei kyetä maksamaan; toimivaltaiset viranomaiset voivat tietyn edellytyksin katsoa näiden vaihtoehtoisten järjestelmien, joilla on erilainen turvaamistarkoitus, täyttävän tämän direktiivin tavoitteet; kyseisten toimivaltaisten viranomaisten tehtävänä on varmistaa näiden edellytysten noudattaminen,

useimmissa jäsenvaltioissa talletusten turvaamisjärjestelmät ovat ammatillisten järjestöjen vastuulla; joissakin jäsenvaltioissa järjestelmät on perustettu ja niitä säännellään lainsäädännön perusteella, ja joitakin järjestelmiä, vaikka ne ovatkin sopimuksella perustettuja, säännellään osittain lainsäädännön perusteella; tällaiset järjestelmien asemaa koskevat erot aiheuttavat ongelmia ainoastaan, kun on kyse pakollisesta osallistumisesta järjestelmään tai sen ulkopuolelle jättämisestä; näin ollen on suotavaa antaa säännöksiä, jotka rajoittavat järjestelmien valtaa tässä suhteessa,

sellaisten järjestelmien ylläpitäminen yhteisössä, jotka mahdollistavat paremman talletusturvan kuin yhdenmukaistettu vähimmäisturva, voi johtaa korvauseroihin samalla alueella ja erilaisiin kilpailuedellytyksiin kansallisten laitosten ja muiden jäsenvaltioiden laitosten sivukonttoreiden välillä; näiden epäkohtien korjaamiseksi on suotavaa sallia sivukonttoreiden liittyä vastaanottavan valtion järjestelmään, jotta ne voivat tarjota tallettajilleen samat vakuudet kuin mitkä niiden sijoittautumismaan järjestelmässä tarjotaan; on suotavaa, että komissio laatii muutaman vuoden kuluttua kertomuksen, jossa ilmoitetaan, missä määrin sivukonttorit ovat käyttäneet tätä mahdollisuutta, sekä sivukonttoreiden tai vakuusjärjestelmien näiden säännösten täytäntöönpanossa mahdollisesti kohtaamat ongelmat; on mahdollista, että kotijäsenvaltion järjestelmä tarjoaa itse täydentävää turvaa, jollei tämän järjestelmän vahvistamista edellytyksistä muuta johdu,

markkinahäiriöt voivat johtua siitä, että tiettyjen luottolaitosten sivukonttorit tarjoavat korkeampia katetasoja kuin vastaanottavassa jäsenvaltiossa toimituksen saaneet luottolaitokset; ei ole suotavaa, että vakuusjärjestelmien tarjoamasta katetasosta ja sen laajuudesta tulee kilpailun väline; näin ollen on ainakin alustavaksi ajaksi tarpeen säätää, että kotijäsenvaltion järjestelmän toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevien sivukonttoreiden tallettajille tarjoama katetaso ja sen laajuus saa olla enintään samansuuruinen kuin vastaanottavan jäsenvaltion vastaavan vakuusjärjestelmän tarjoama enimmäistaso ja -laajuus; mahdollisia markkinahäiriöitä pitäisi muutaman vuoden kuluessa tarkastella uudelleen saadun kokemuksen ja pankkialan kehityksen perusteella,

tässä direktiivissä edellytetään periaatteessa kaikkia luottolaitoksia osallistumaan talletusten vakuusjärjestelmään; direktiivit, joissa käsitellään sellaisten luottolaitosten pääsyä järjestelmään, joiden kotipaikka on kolmannessa valtiossa, ja erityisesti luottolaitosten liiketoiminnan aloittamiseen ja harjoittamiseen liittyvien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 12 päivänä joulukuuta 1977 annettu

▼B

ensimmäinen neuvoston direktiivi 77/780/ETY⁽¹⁾, sallivat jäsenvaltioiden päättää, antavatko ne näiden luottolaitosten sivukonttoreiden harjoittaa toimintaa alueellaan, ja toiminnanharjoittamisen ehdoista; näitä sivukonttoreita ei koske palvelujen vapaa tarjonta perustamissopimuksen 59 artiklan toisen kohdan mukaan eikä sijoittautumisvapaus muissa jäsenvaltioissa kuin siinä, mihin ne ovat sijoittautuneet; jäsenvaltion, joka hyväksyy tällaiset sivukonttorit, on näin ollen päätettävä, kuinka soveltaa tämän direktiivin sisältämiä periaatteita sivukonttoreihin direktiivin 77/780/ETY 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti sekä sen tarpeen mukaisesti, joka aiheutuu tallettajien turvaamisesta ja rahoitusjärjestelmän eheyden säilyttämisestä; on välttämätöntä, että näiden sivukonttorien tallettajat tietävät täysin heihin vakuuden osalta sovellettavista säännöksistä,

tässä direktiivissä säädetyn vähimmäisvakuustason ei toisaalta pitäisi jättää liian merkittävää osuutta talletuksista turvatta sekä tallettajien turvaamisen että rahoitusjärjestelmän vakauden edun kannalta: toisaalta ei ole suotavaa edellyttää koko yhteisössä sellaista turvatasoa, joka voisi tietyissä tapauksissa aiheuttaa luottolaitosten epäterveen hallinnon; on suotavaa ottaa huomioon näiden järjestelmien rahoituskulut; vaikuttaa kohtuulliselta Vahvistaa 20 000 ecun yhdenmukaistettu vähimmäisvakuustaso; rajoitetut siirtymäsäännökset voivat olla tarpeen, jotta järjestelmät voivat noudattaa tätä määrää,

eräät jäsenvaltiot tarjoavat tallettajille korkeamman talletusturvan kuin tässä direktiivissä säädetty vähimmäisvakuustaso; ei vaikuta tarpeellisesti vaatia, että näitä järjestelmiä, jotka on perustettu suosituksen 87/63/ETY mukaisesti vasta äskettäin, muutetaan tältä osin,

jos jokin jäsenvaltio arvioi, että tietyt erityisesti luetellut talletus- tai tallettajaryhmät eivät tarvitse erityistä turvaa, sen on voitava jättää nämä vakuusjärjestelmien tarjoaman vakuuden ulkopuolelle,

joissakin jäsenvaltioissa ei täysin palauteta maksamatta jääneitä talletuksia sen vuoksi, että tallettajien halutaan varmistavan huolellisesti luottolaitosten laatu; on suotavaa rajoittaa tällaista käytäntöä silloin, kun on kyse yhdenmukaistettua vähimmäismäärää pienemmistä talletuksista,

yhdenmukaistettua vähimmäisrajaa tallettajaa kohti, eikä talletusta kohti, koskeva periaate on säilytetty; näin ollen on suotavaa ottaa huomioon sellaisten tallettajien tekemät talletukset, joita ei joko ole merkitty tilinhaltijoiksi tai jotka eivät ole tilin ainoita haltijoita; rajaa on siis sovellettava jokaiseen tunnistettavaan tallettajaan; tätä ei kuitenkaan pitäisi soveltaa yhteissijoitusyrityksiin, joita koskevia erityisiä turvaamissääntöjä ei sovelleta edellä mainittuihin talletuksiin,

tiedottaminen on olennainen tekijä tallettajien turvaamisessa ja myös siihen on sovellettava sitovia vähimmäissäännöksiä; vakuussummaa ja vakuusjärjestelmän laajuutta koskevien mainintojen sääntelemätön käyttö mainostarkoituksiin saattaa kuitenkin vaikuttaa pankkijärjestelmän vakauteen tai tallettajien luottamukseen; jäsenvaltioiden olisi näin ollen annettava sääntöjä tällaisten mainintojen rajoittamiseksi,

tietyissä erityistapauksissa sellaisissa jäsenvaltioissa, joissa ei ole talletusten vakuusjärjestelmää tiettyjen luottolaitosten osalta, jotka vastaanottavat erittäin pienen osan talletuksista, voi tällaisen järjestelmän käyttöönotto tietyissä tapauksissa kestää kauemmin kuin tämän direktiivin täytäntöönpanemiseen säädetty määräaika; tällaisissa tapauksissa saattaa olla perusteltua myöntää väliaikainen poikkeus velvollisuuden kuulua talletusten vakuusjärjestelmään; jos luottolaitokset toimivat ulkomailla, jäsenvaltioilla olisi kuitenkin oikeus edellyttää, että laitokset osallistuvat valtioiden luomaan talletusten vakuusjärjestelmään,

tässä direktiivissä ei ole välttämätöntä yhdenmukaistaa talletusten vakuusjärjestelmien tai itse luottolaitosten rahoitustapoja, ottaen huomioon sen, että näiden järjestelmien rahoituksen hoitamisen on periaatteessa kuuluttava itse luottolaitoksille ja että näiden järjestelmien

⁽¹⁾ EYVL N:o L 386, 30.12.1989, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 92/30/ETY (EYVL Nro L 110, 28.4.1992, s. 52).

▼B

rahoituskyvyn on oltava suhteessa niiden sitoumuksiin; tämä ei saa kuitenkaan vaarantaa kyseisen jäsenvaltion pankkijärjestelmän vakautta,

tästä direktiivistä ei voi seurata jäsenvaltioiden tai niiden toimivaltaisten viranomaisten vastuu tallettajia kohtaan, jos ne ovat huolehtineet yhden tai useamman talletusten vakuusjärjestelmän perustamisesta ja virallisesta hyväksymisestä tai siitä, että luottolaitokset itse antavat vakuuden, ja varmistaneet, että korvaukset suoritetaan ja tallettajat turvataan tässä direktiivissä määriteltyjen edellytysten mukaisesti,

talletusten vakuusjärjestelmä on olennainen tekijä sisämarkkinoiden saavuttamisessa ja korvaamaton lisä luottolaitosten valvontajärjestelmään ottaen huomioon sen luoman yhteisvastuullisuuden samoilla rahoitusmarkkinoilla toimivien laitosten välillä, jos jokin niistä joutuu vaikeuksiin,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

1. ”talletuksella” sellaista saatavaa, joka syntyy tilille jätetyistä varoista tai tavanomaisessa pankkitoiminnassa syntyvissä väliaikaisissa maksujen siirroissa, joka luottolaitoksen on maksettava sovellettavan lain ja sopimusten ehtojen mukaisesti takaisin, sekä luottolaitoksen antaman velkakirjan osoittamaa velkaa.

Asunto-osuuskuntien (building society) osuudet Isossa-Britanniassa ja Irlannissa, lukuun ottamatta niitä, jotka ovat pääomaluonteisia ja joihin sovelletaan 2 artiklaa, katsotaan talletuksiksi.

Joukkovelkakirjoja, jotka vastaavat arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 20 päivänä joulukuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/61/ETY (¹) 22 artiklan 4 kohdassa esitettyjä perusteita, ei katsota talletuksiksi.

Saatavan laskemiseksi jäsenvaltiot soveltavat korvauksiin ja korvattaviin velkoihin liittyviä säädöksiä talletukseen sovellettavan lain ja sopimusten ehtojen mukaisesti;

2. ”yhteistilillä” vähintään kahden henkilön nimissä avattua tiliä tai tiliä, johon vähintään kahdella henkilöllä on oikeuksia, joita voidaan käyttää vähintään yhden henkilön allekirjoitusta vastaan;
3. ”talletuksella”, jota ei kyetä maksamaan' talletusta, joka on erääntynyt ja lankeaa maksettavaksi ja jota luottolaitos ei ole maksanut luottolaitokseen sovellettavan lain ja sopimusten ehtojen mukaisesti, jos

- i) toimivaltaiset viranomaiset ovat määrittäneet, että heidän mukaansa vaikuttaa siltä, että kyseinen luottolaitos ei kyseisellä hetkellä taloudelliseen tilanteeseensa liittyvien syiden vuoksi pysty maksamaan talletuksia eikä se todennäköisesti pysty tekemään sitä lähitulevaisuudessakaan.

Toimivaltaiset viranomaiset tekevät määrittämyksen heti, kun se mahdollista ja viimeistään kaksikymmentäyksi päivää sen jälkeen, kun ne ovat ensimmäisen kerran todenneet, että luottolaitos ei ole maksanut erääntyneitä ja maksettavaksi langenneita talletuksia

tai

- ii) oikeusviranomainen on suoraan luottolaitoksen taloudelliseen tilanteen liittyvistä syistä johtuen antanut päätöksen, jonka vaikutuksesta tallettajan oikeus esittää vaatimus luottolaitosta vastaan

(¹) EYVL N:o L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 88/220/ETY (EYVL Nro L 100, 19.4.1988, s. 31).

▼B

lykkääntyä, jos tämä päätös tehdään ennen edellä tarkoitettua määrittystä;

4. ”luottolaitoksella” yritystä, joka liiketoimintanaan vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisinmaksettavia varoja ja myöntää luottoja omaan lukuunsa;
5. ”sivukonttorilla” toimipaikkaa, joka on oikeudellisesti luottolaitoksen osa ja joka harjoittaa välittömästi kaikkia tai joitakin luottolaitosten liiketoimintaan olennaisesti kuuluvia toimia; luottolaitosten, joiden kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, samaan jäsenvaltioon perustamia useita sivukonttoreita pidetään yhtenä ainoana sivukonttorina.

2 artikla

Seuraavista ei saa palautusta vakuusjärjestelmiltä:

- muiden luottolaitosten omista nimissään ja omaan lukuunsa tekemät talletukset, jollei 8 artiklan 3 kohdasta muuta johdu,
- kaikki sellaiset välineet, jotka kuuluvat ”omien varojen” määrittelymään, sellaisena kuin se esitetään luottolaitosten omista varoista 17 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/299/ETY (1) 2 artiklassa,
- sellaisista toiminnoista syntyvät talletukset, joihin liittyen on annettu tuomio rahoitusjärjestelmän rahanpesutarkoituksiin käyttämisen estämisestä 10 päivänä kesäkuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/308/ETY (2) 1 artiklassa määritellystä rahanpesusta.

3 artikla

1. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava alueellaan yhden tai useamman talletusten vakuusjärjestelmän perustaminen ja hyväksyminen. Toisessa alakohdassa ja 4 kohdassa ennakkoituja tapauksia lukuun ottamatta, kyseisessä jäsenvaltiossa direktiivin 77/780/ETY 3 artiklan mukaisesti toimiluvan saanut luottolaitos ei saa vastaanottaa talletuksia, jos se ei kuulu johonkin tällaiseen järjestelmään.

Jäsenvaltio voi kuitenkin sallia luottolaitokselle poikkeuksen velvollisuudesta osallistua talletusten vakuusjärjestelmään, jos tämä laitos kuuluu järjestelmään, joka turvaa itse luottolaitoksen ja erityisesti sen maksuvalmiuden ja -kyvyn, varmistaen näin tallettajille turvan, joka on vähintään vastaava kuin talletusten vakuusjärjestelmän tarjoama turva ja joka toimivaltaisten viranomaisten mukaan täyttää seuraavat edellytykset:

- järjestelmä on toiminnassa ja se on virallisesti hyväksytty tämän direktiivin antamishetkellä,
- järjestelmän tarkoituksena on välttää se, että tähän järjestelmään kuuluviin luottolaitoksiin tehtyjä talletuksia ei kyetä maksamaan ja sillä on käytettävissään tarvittavat keinot tätä varten,
- järjestelmä ei koostu itse jäsenvaltion tai sen paikallisten taikka alueellisten viranomaisten luottolaitoksille antamasta vakuudesta,
- järjestelmä varmistaa tiedotuksen tallettajille 9 artiklassa säädettyjen yksityiskohtaisten sääntöjen ja edellytysten mukaisesti.

Jäsenvaltion, joka käyttää tätä mahdollisuutta, on ilmoitettava siitä komissiolle; sen on ilmoitettava erityisesti turvajärjestelmien ominaisuuksista ja niihin kuuluvista luottolaitoksista sekä toimitettuihin tietoihin tulleista muutoksista. Komissio ilmoittaa tästä pankkialan ►**M1** Euroopan pankkikomitea ◀.

2. Jos luottolaitos ei täytä sille talletusten vakuusjärjestelmän jäsenenä kuuluvia velvoitteita, toimiluvan antaneille toimivaltaisille vira-

(1) EYVL N:o C 163, 30.6.1992, s. 6 EYVL N:o C 178, 30.6.1993, s. 14

(2) EYVL N:o L 124, 5.5.1989, s. 16. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 92/16/ETY (EYVL N:o L 75, 21.3.1992, s. 48).

▼B

nomaisille ilmoitetaan tästä ja ne toteuttavat yhteistyössä vakuusjärjestelmän kanssa aiheelliset toimenpiteet, mukaan lukien rangaistusseuraamukset, sen takaamiseksi, että luottolaitos täyttää velvoitteensa.

3. Jos näillä toimenpiteillä ei pystytä varmistamaan sitä, että luottolaitos täyttää velvoitteensa, järjestelmä voi, jos kansallinen lainsäädäntö sallii jäsenen erottamisen, ja toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella, ilmoittaa vähintään kaksitoista kuukautta ennalta aikeestaan erottaa luottolaitos järjestelmästä. Ennen tämän määräajan päättymistä tehdyt talletukset kuuluvat edelleen järjestelmään kokonaisuudessaan. Jos luottolaitos ei ennalta ilmoittamista koskevan määräajan päättyessä ole täyttänyt velvoitteitaan, vakuusjärjestelmä voi toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisen luvan saatuaan toteuttaa erottamisen.

4. Kansallisen lainsäädännön salliessa ja toimiluvan antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella talletusten vakuusjärjestelmästä erotettu luottolaitos voi jatkaa talletusten vastaanottamista, jos se on ennen erottamista tehnyt muita vakuusjärjestelyjä, jotka varmistavat tallettajille tasoltaan ja laajuudeltaan vähintään vastaavan turvan kuin virallisesti hyväksytyn järjestelmän tarjoama.

5. Jos luottolaitos, jonka erottamista on ehdotettu 3 kohdan mukaisesti, ei pysty tekemään muita järjestelyjä, jotka täyttävät 4 kohdassa tarkoitetut edellytykset, toimiluvan antaneet toimivaltaiset viranomaiset peruuttavat toimiluvan välittömästi.

4 artikla

1. Jäsenvaltiossa perustetut ja siellä 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti virallisesti hyväksytyt vakuusjärjestelmät kattavat luottolaitosten muihin jäsenvaltioihin perustamien sivukonttoreiden tallettajat.

Turvan taso tai laajuus, mukaan lukien prosenttimäärä, ei saa 31 päivään joulukuuta 1999 asti olla suurempi kuin vastaanottavan jäsenvaltion alueella vastaavan vakuusjärjestelmän tarjoama enimmäistaso ja -laajuus.

Komissio laatii tähän päivämäärään mennessä kertomuksen toisen alakohdan soveltamisesta saadun kokemuksen perusteella ja tarkastelee tarvetta jatkaa näiden säännösten soveltamista. Komissio tekee tarvittaessa Euroopan parlamentille ja neuvostolle direktiiviehdotuksen, jonka tarkoituksena on pidentää säännösten voimassaoloaikaa.

2. Jos vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmän tarjoaman turvan taso tai laajuus, mukaan lukien prosenttimäärä, on parempi kuin toimiluvan luottolaitokselle antaneessa jäsenvaltiossa säädetty, vastaanottavan jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että sen alueella on virallisesti hyväksytty talletusten vakuusjärjestelmä, johon sivukonttori voi liittyä vapaaehtoisesti sen vakuusturvan täydentämiseksi, jonka tallettajat saavat jo sivukonttorin kotijäsen-valtion vakuusjärjestelmään kuulumisen johdosta.

Järjestelmän, johon sivukonttori liittyy, on katettava sellaisten laitosten ryhmä, johon sivukonttori kuuluu tai jota se eniten vastaa vastaanottavassa jäsenvaltiossa.

3. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että puolueettomat ja yleisesti sovellettavat edellytykset sivukonttorin liittymiseksi vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmään vahvistetaan 2 kohdan mukaisesti. Järjestelmään pääsy edellyttää järjestelmän velvoitteiden noudattamista ja erityisesti kaikkien maksusuuksien ja muiden maksujen suorittamista. Jäsenvaltioiden on noudatettava tämän kohdan säännösten täytäntöönpanossa liitteessä II esitettyjä pääperiaatteita.

4. Jos sivukonttori, joka on käyttänyt 2 kohdassa säädettyä vapaaehtoisesta liittymisen mahdollisuutta, ei täytä sille talletusten vakuusjärjestelmän jäsenenä kuuluvia velvoitteita, toimiluvan antaneille toimivaltaisille viranomaisille ilmoitetaan tästä ja ne toteuttavat yhteistyössä vakuusjärjestelmän kanssa aiheelliset toimenpiteet kyseisten velvoitteiden noudattamisen varmistamiseksi.

▼B

Jos nämä toimenpiteet eivät mahdollista sen varmistamista, että sivukonttori täyttää edellä tarkoitettut velvoitteet, ja jos asiasta on ilmoitettu vähintään kaksitoista kuukautta ennalta, vakuusjärjestelmä voi toimiluvan antaneiden toimivaltaisten viranomaisten suostumuksella erottaa luottolaitoksen. Ennen tämän määräajan päättymistä tehdyt talletukset kuuluvat edelleen järjestelmään, johon sivukonttori on vapaaehtoisesti liittynyt, siihen asti kun ne on maksettava takaisin. Tallettajille ilmoitetaan täydentävän turvan peruuttamisesta.

5. Komissio antaa 31 päivään joulukuuta 1999 mennessä kertomuksen 2, 3 ja 4 kohdan soveltamisesta ja tarvittaessa niitä koskevia muutosehdotuksia.

5 artikla

Talletukset, jotka otetaan haltuun, kun luottolaitoksille direktiivin 77/780/ETY 3 artiklan mukaisesti annettu toimilupa peruutetaan, kuuluvat edelleen vakuusjärjestelmään.

6 artikla

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, onko sellaisten luottolaitosten perustamien sivukonttoreiden, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, antama turva vastaava kuin tässä direktiivissä säädetty.

Jos näin ei ole, jäsenvaltiot voivat säätää, jollei direktiivin 77/780/ETY 9 artiklan 1 kohdasta muuta johdu, että sellaisten luottolaitosten perustamat sivukonttorit, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, osallistuvat niiden alueella voimassa olevaan talletusten vakuusjärjestelmään.

2. Sellaisten luottolaitosten perustamien sivukonttoreiden, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, nykyiset ja mahdolliset tallettajat saavat luottolaitokselta kaikki asian kannalta merkitykselliset, sellaisia vakuussäännöksiä koskevat tiedot, joita sovelletaan heidän talletuksiinsa.

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen on oltava saatavilla sen jäsenvaltion yhdellä tai useammalla virallisella kielellä, jossa sivukonttori sijaitsee, kansallisessa lainsäädännössä esitetyllä tavalla, ja ne laaditaan selkeästi ja ymmärrettävästi.

7 artikla

1. Talletusten vakuusjärjestelmät määräävät, että kaikki saman tallettajan talletukset korvataan yhteensä 20 000 ecuun asti, jos talletuksia ei kyetä maksamaan.

Jäsenvaltiot, joissa talletukset eivät tämän direktiivin antamishetkellä ole kuuluneet 20 000 ecun korvauksen piiriin, voivat 31 päivään joulukuuta 1999 asti jatkaa edelleen omissa vakuusjärjestelmissään säädetyt enimmäismäärän soveltamista, jollei se ole alle 15 000 ecua.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää, että vakuus ei koske joko lainkaan tai täysimääräisesti tiettyjä tallettajia tai talletuksia. Luettelo näistä poikkeuksista esitetään liitteessä I.

3. Tämä artikla ei estä sellaisten säännösten soveltamisen jatkamista tai antamista, jotka turvaavat talletukset paremmin tai täydellisemmin. Talletusten vakuusjärjestelmät voivat erityisesti sosiaalisista syistä korvata tietyt talletukset täysimääräisesti.

4. Jäsenvaltiot voivat rajoittaa 1 tai 3 kohdassa tarkoitettua vakuutta tiettyyn prosenttimäärään talletusten määrästä. Vakuusmäärän on kuitenkin oltava vähintään 90 prosenttia kaikista talletuksista siinä määrin kuin maksettava vakuus ei ylitä 1 kohdassa tarkoitettua määrää.

5. Komissio tarkastelee edellä 1 kohdassa tarkoitettua määrää uudelleen säännöllisesti vähintään joka viides vuosi. Komissio tekee tarvittaessa Euroopan parlamentille ja neuvostolle direktiiviehdotuksen 1 kohdassa tarkoitettua määrän mukauttamiseksi, ottaen huomioon erityisesti pankkialan kehityksen ja yhteisön taloudellisen ja rahapoliittisen tilanteen. Ensimmäinen uudelleentarkastelu suoritetaan vasta viiden vuoden kuluttua 1 kohdassa tarkoitettua määräajan jälkeen.

▼B

6. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tallettajan korvausoikeus voi olla talletusten vakuusjärjestelmää vastaan nostetun kanteen kohteena.

8 artikla

1. Edellä 7 artiklan 1, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettuja rajoja sovelletaan samaan luottolaitokseen tehtyihin talletuksiin, riippumatta talletusten määrästä, valuutasta ja sijainnista yhteisössä.

2. Kunkin tallettajan osuus yhteistilillä otetaan huomioon 7 artiklan 1, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettuja rajoja laskettaessa.

Ellei erityismääräyksiä ole, tili jaetaan tasan tallettajien kesken.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että sellaisen tilin talletukset, johon vähintään kahdella henkilöllä on sellaisen yhtiön osakkaina tai sellaisen yhdistyksen tai vastaavan yhteisön jäsenenä oikeus, joka ei ole oikeushenkilö, voidaan 7 artiklan 1, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen rajojen laskemiseksi ryhmitellä ja käsitellä siten kuin ne olisivat yhden tallettajan tekemiä.

3. Jos tallettajalla ei ole täysimääräistä oikeutta tilille talletettuihin summiin, saa vakuusturvan se henkilö, jolla on niihin täysimääräinen oikeus, jos tämä henkilö on tunnistettu tai tunnistetaan ennen sitä ajankohtaa, jona toimivaltaiset viranomaiset tekevät 1 artiklan 3 kohdan i) alakohdassa tarkoitetun määräyksen tai jona oikeusviranomainen tekee 1 artiklan 3 kohdan ii) alakohdassa tarkoitetun päätöksen. Jos on olemassa useita oikeudenomistajia, otetaan huomioon kunkin osuus summien hallintaa säätelevien säännösten mukaisesti 7 artiklan 1, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettuja rajoja laskettaessa.

Tätä säännöstä ei sovelleta yhteissijoitusryhtyksiin.

9 artikla

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että luottolaitokset tarjoavat nykyisille ja mahdollisille tallettajille tietoja, joita nämä tarvitsevat sen talletusten vakuusjärjestelmän, johon laitos ja sen sivukonttorit liittyvät yhteisössä, tai muiden 3 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tai 3 artiklan 4 kohdassa säädettyjen järjestelyjen yksilöimiseksi. Tallettajille ilmoitetaan vakuusjärjestelmiä tai muita sovellettavia järjestelyjä koskevista säännöksistä ja erityisesti vakuusjärjestelmän korvaaman summan määrästä ja turvan laajuudesta. Nämä tiedot esitetään helposti ymmärrettävässä muodossa.

Myös tietoa, joka koskee korvausedellytyksiä ja muodollisuuksia, jotka on täytettävä korvauksen saamiseksi, annetaan pyynnöstä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettut tiedot on oltava saatavilla sen jäsenvaltion yhdellä tai useammalla virallisella kielellä, jossa sivukonttori sijaitsee, kansallisessa lainsäädännössä esitetyllä tavalla.

3. Jäsenvaltioiden on laadittava säännöt, joilla rajoitetaan 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen käyttöä mainostarkoituksiin, jotta vältetään se, että tällaisella käytöllä on vaikutusta pankkijärjestelmän vakauteen tai tallettajien luottamukseen. Jäsenvaltiot voivat erityisesti rajoittaa mainostuksen sellaiseen, jossa ainoastaan mainitaan järjestelmästä, johon luottolaitokset osallistuvat.

10 artikla

1. Talletusten vakuusjärjestelmien on kyettävä maksamaan asianmukaisesti varmistetut maksamatta jääneet talletukset kolmen kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona toimivaltaiset viranomaiset tekevät 1 artiklan 3 kohdan i) alakohdassa tarkoitetun määräyksen tai jona oikeusviranomainen antaa kyseisessä kohdassa tarkoitetun päätöksen.

2. Täysin poikkeuksellisissa olosuhteissa ja erityistapauksissa talletusten vakuusjärjestelmä voi pyytää toimivaltaisilta viranomaisilta määrääjän pidentämistä. Tämä pidennys voi olla enintään kolme kuukautta. Toimivaltaiset viranomaiset voivat vakuusjärjestelmän

▼B

pyynnöstä myöntää enintään kaksi uutta pidennystä, joista molemmat ovat enintään kolme kuukautta.

3. Vakuusjärjestelmä ei voi käyttää edellä 1 ja 2 kohdassa säädettyä määräaikaakaan syynä kieltäytyä myöntämästä vakuutta tallettajalle, joka ei ole voinut ajoissa valvoa oikeuttaan vakuusmaksuun.

4. Asiakirjat, jotka liittyvät 1 kohdassa tarkoitettuun vakuusmaksua koskeviin edellytyksiin ja muodollisuuksiin, laaditaan yksityiskohtaisesti sen jäsenvaltion yhdellä tai useammalla virallisella kielellä, jossa vakuutta koskeva talletus sijaitsee, kansallisessa laissa esitetyllä tavalla.

5. Edellä 1 ja 2 kohdassa vahvistetun määräajan estämättä, jos tallettaja tai muu henkilö, jolla on oikeuksia tilillä oleviin summiin tai niitä koskevia etuja, on asetettu syytteeseen rahanpesua koskevasta rikoksesta, sellaisena kuin se määritellään direktiivin 91/308/ETY 1 artiklassa, vakuusjärjestelmä voi lykätä maksuja oikeuden päätöstä odotettaessa.

11 artikla

Järjestelmillä, jotka maksavat vakuuskorvauksia, on suorit-tamiaan maksuja vastaava sijaantulo-oikeus tallettajien oikeuksiin selvitysmenetyissä, sanotun kuitenkin rajoittamatta muita kansallisessa lainsäädännössä niille annettuja oikeuksia.

12 artikla

Poiketen siitä, mitä 3 artiklassa säädetään, sellaiset Espanjassa tai Kreikassa toimiluvan saaneet luottolaitokset, jotka esitetään liitteessä III, ovat 31 päivään joulukuuta 1999 asti vapautettuja velvollisuudesta osallistua talletusten vakuusjärjestelmään.

Näiden luottolaitosten on ilmoitettava selkeästi nykyisille ja mahdollisille tallettajille, että ne eivät kuulu talletusten vakuusjärjestelmään.

Jos jokin näistä luottolaitoksista aikoo perustaa tai on perustanut sivukonttorin toiseen jäsenvaltioon, tämä jäsenvaltio voi edellyttää, että kyseinen sivukonttori osallistuu tänä aikana 4 artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa vahvistettujen edellytysten mukaisesti jäsenvaltion alueella perustettuun talletusten vakuusjärjestelmään.

13 artikla

Komissio ilmoittaa toimiluvan saaneiden luottolaitosten luettelossa, joka sen on direktiivin 77/780/ETY 3 artiklan 7 kohdan mukaan laadittava, kunkin luottolaitoksen aseman suhteessa tähän direktiiviin.

14 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämä direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 1 päivänä heinäkuuta 1995. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niitä virallisesti julkaistaessa niihin on liitettävä tällainen viittaus. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaus tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

15 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

16 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

LIITE I

Luettelo 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista poikkeuksista

1. Direktiivin 89/646/ETY 1 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen rahoituslaitosten talletukset.
2. Vakuutusyritysten talletukset.
3. Valtion ja keskushallinnon talletukset.
4. Maakunnallisten, alueellisten, paikallisten tai kunnallisten yhteisöjen talletukset.
5. Yhteissijoitusyritysten talletukset.
6. Eläkekassojen talletukset.
7. Luottolaitosten omien johtajien, hallintojohtajien, henkilökohtaisesti vastuussa olevien jäsenten, vähintään viisi prosenttia luottolaitoksen pääomasta omistavien, tileihin liittyvistä asiakirjoista vastaavien henkilöiden ja sellaisten tallettajien, joilla on samanlainen asema muissa saman ryhmän yhtiöissä, tekemät talletukset.
8. Edellä 7 kohdassa tarkoitettujen tallettajien puolesta toimivien lähisukulaisten tai kolmansien osapuolten talletukset.
9. Samaan ryhmään kuuluvien muiden yhtiöiden talletukset.
10. Talletukset, jotka eivät ole kenenkään henkilön nimissä.
11. Sellaiset talletukset, joista tallettaja on yksittäistapauksena saanut luottolaitokselta korkoja ja rahoituksellisia etuja, jotka ovat myötävaikuttaneet laitoksen rahoitustilanteen vaikeutumiseen.
12. Luottolaitoksen antamat velkakirjat sekä omien vekselien tunnustamisesta ja velkakirjoista aiheutuvat vastattavat.
13. Muissa kuin seuraavissa valuutoissa tehdyt talletukset:
 - jäsenvaltioiden valuutat,
 - ecu.
14. Sellaisten yhtiöiden talletukset, jotka ovat sen suuruisia, että niiden ei sallita laativan lyhyitä taseita perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla, yhtiömuodoltaan tietynlaisten yhtiöiden tilinpäätöksistä 25 päivänä heinäkuuta 1978 annetun neljännen neuvoston direktiivin 78/660/ETY⁽¹⁾ 11 artiklan mukaisesti.

⁽¹⁾ EYVL N:o L 222, 14.8.1978, s. 11. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/605/ETY (EYVL N:o L 317, 16.11.1990, s. 60).

LIITE II

Pääperiaatteet

Jos sivukonttori haluaa osallistua vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmään saadakseen täydentävää turvaa, vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmä määrittelee kahdenvälisesti yhdessä kotijäsenvaltion kanssa tämän sivukonttorin tallettajille maksettavia korvauksia koskevat aiheelliset säännöt ja menettelyt. Näiden menettelyjen määrittelemiseksi ja kyseisen sivukonttorin (4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen) liittymisedellytysten vahvistamiseksi sovelletaan seuraavia periaatteita:

- a) vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmä säilyttää itsellään täysin oikeuden määrätä puolueettomia ja yleisesti sovellettavia sääntöjä osallistuville luottolaitoksille; se voi edellyttää, että sille toimitetaan asian kannalta merkityksellisiä tietoja ja sillä on oikeus varmistaa nämä tiedot kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta;
- b) vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmä hoitaa täydentävää korvausta koskevat hakemukset sellaisen kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten ilmoituksen perusteella, jossa todetaan, että talletuksia ei kyetä maksamaan. Vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmä säilyttää itsellään täysin oikeuden varmistaa tallettajan oikeudet omien standardiensa ja menettelyjensä mukaan ennen täydentävän korvauksen maksamista;
- c) vastaanottavan jäsenvaltion ja kotijäsenvaltion järjestelmät toimivat kiinteässä yhteistyössä sen varmistamiseksi, että tallettajat saavat nopeasti oikeansuuruisen korvauksen. Ne sopivat erityisesti siitä, miten sellainen velka, jonka perusteella voidaan saada korvausta jommankumman järjestelmän mukaan, vaikuttaa tallettajalle maksettavaan korvaukseen molemmissa järjestelmissä;
- d) vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmä voi vaatia sivukonttoreilta maksun täydentävästä turvasta aiheellisella perusteella ottaen huomioon kotijäsenvaltion rahoittaman vakuuden. Maksun saamisen helpottamiseksi vastaanottavan jäsenvaltion järjestelmä voi olettaa, että sen sitoumus rajoittuu kaikissa tapauksissa sen tarjoaman vakuuden ja kotijäsenvaltion tarjoaman vakuuden erotukseen, riippumatta siitä, maksaako koti-jäsenvaltio korvauksen vastaanottavan jäsenvaltion alueella tehdyistä talletuksista.

*LIITE III***Luettelo 12 artiklassa tarkoitetuista luottolaitoksista**

- a) Espanjalaisten luottolaitosten erityisryhmät, joiden oikeudellinen asema on muuttumassa ja joille on annettu toimilupa nimellä:
- Entidades de Financiación o Factoring,
 - Sociedades de Arrendamiento Financiero,
 - Sociedades de Crédito Hipotecario;
- b) seuraavat espanjalaiset julkiset luottolaitokset:
- Banco de Crédito Agrícola, SA,
 - Banco Hipotecario de España, SA,
 - Banco de Crédito Local, SA;
- c) Seuraavat kreikkalaiset osuustoiminnalliset luottolaitokset:
- Lamian osuustoiminnallinen luottolaitos,
 - Ionninan osuustoiminnallinen luottolaitos,
 - Ksylokastron osuustoiminnallinen luottolaitos;
- sekä ne samantyyppisistä edellä mainituista luottolaitoksista, joille on annettu toimilupa tai joiden toimilupamenettely on käynnissä tämän direktiivin antamishetkellä:
- Khanian osuustoiminnallinen luottolaitos,
 - Herakleionin osuustoiminnallinen luottolaitos,
 - Magnissian osuustoiminnallinen luottolaitos,
 - Larisan osuustoiminnallinen luottolaitos,
 - Patrasin osuustoiminnallinen luottolaitos,
 - Salonikin osuustoiminnallinen luottolaitos.